

JO AKIVAIZDOJE

Ačiū, broli Nevilai, Viešpats tepalaimina jus tikrai gausiai.

Ir labas vakaras, draugai. Tai didžiulė privilegija šį vakarą vėl būti čia, šiame pastate, ir jausti mūsų Viešpaties niekada nepavedančią Akivaizdą, kaip Jis pažadėjo. Taigi, žinau, kad daugelis iš jūsų pasilikote šį vakarą šiam trumpam pamokslui, už ką esu labai dėkingas. Ir daugeliui iš jūsų dar šį vakarą teks važiuoti toli, kad pasiektumėte namus. Kaip suprantu, kai kurie iš jūsų jau išsiregistravote iš viešbučių. Ir mes pasistengsime jūsų ilgai neužlaikyti, taigi todėl susirinkome anksčiau, kad galėtume išsiskirstyti anksčiau.

² Ir dabar mes, kai tik galėsiu, paskelbsiu, kada mes galbūt pradėsime, šią popietę sulaukiau keleto skambučių, buvo klausama, kada pradėsime nagrinėti šias knygas, ar šiuos skyrius. Ir manau, jei Viešpats leis, kitą kartą kai pradėsime, norėčiau paimti apie Septynis Antspaudus iš Apreiškimo ir septynis žemiškus antspaudus. Ir, jei užbaigsime laiku, paimsime septynis antspaudus Knygos gale, suprantate. Taigi, tai galimai užtruks šiek tiek laiko. Suprantate, yra septyni antspaudai, kurie yra atidengti; yra septynios ryškstės, septyni trimitai, visi tie septynetai; bet pirmiausia mes galėtume paimti tuos antspaudus. Bet tuomet Knygos gale - užantspauduota septyniais antspaudais. Danielius išgirdo balsus, griaustinius, ir jam buvo uždrausta tai užrašyti. Jonui buvo uždrausta tai užrašyti. Bet tai buvo užantspauduota Knygos galinėje pusėje, tai yra, po to, kai visos Knygos paslaptys buvo atidengtos ir apreikštos. Atkreipkite dėmesį, Danielius ten pasakė: „Paslaptys balsų dienomis, Dievo paslaptis tuo laiku turės būti atskleista“. Suprantate, „paslaptis“, - kas yra Dievas, kaip Jis tapo kūnu, visi šie dalykai tuo laiku turės būti atskleisti. Ir tada—tada mes pasiruošę Septyniems Antspaudams, esantiems Knygos galinėje pusėje, kas net nėra apreikšta žmogui, netgi nėra parašyta Biblijoje, bet jie turės būti tiksliai sugretinti su likusia Biblijos dalimi, ir manau, kad tai bus nuostabus dalykas.

³ Taigi dabar mes pasistengsime paskubėti, kad galėtume užbaigti. Ačiū kiekvienam iš jūsų už jūsų gerumą ir buvimą čia, ir—ir už viską, ką padarėte, mes jums labai dėkojame. Ir dabar aš—aš viliuosi, kad šįvakar jūsų pernelyg ilgai neužlaikysime, nes jūs taip kantriai sėdite, stovite. Mano žmona ten, gale, pasakojo apie praėjusį vakarą, ji pasakė: „Aš mačiau moteris, kurios buvo gana apkūnios, stovėjo ten, o jų drabužiai buvo kiaurai permirkę, jos stovėjo ten, tiesiog gaudydamos kiekvieną Žodį“. Todėl man patinka likti po Šventosios Dvasios patepimu, nes, kai išeini, sakai tiems žmonėms nuoširdžią Tiesą,

suprantate, ir nieko kito, išskyrus Tiesą. Ir tuomet jie gali Ja remtis, ir viskas bus gerai.

⁴ Dabar, norėčiau jūsų trumpam atsiprašyti. Šįryt užbaigiau šiek tiek per anksti. Ir šiuo metu garsajuostės yra išjungtos, ir aš—aš tiesiog po minutėlės pasakysiu darantiems įrašą, kada įjungti garsajuostę. Aš noriu užbaigti „*Atgalinis skaičiavimas*“, skirsiu tam penkias, minutes prieš man išvykstant. Aš pamiršau ir išėjau, tiesiog buvau taip pagautas šįryt, kad tiesiog išėjau nieko apie tai nepasakęs. Bet, aš kaip ir palikau jus su: „Koks buvo atgalinis skaičiavimas?“ Suprantate? Žinau, kad mes esame atgaliniame skaičiavime, bet kas yra atgalinis skaičiavimas? Suprantate? Jei nežinote, kas yra atgalinis skaičiavimas, tuomet būsite šiek tiek sutrikę. Ir taigi, aš—aš norėčiau tai tiesiog užbaigti ir pabandyti išlaikyti tą patį toną, kokį turėjau, užbaigiant šią garsajuostę, kad garsajuostė „*Atgalinis Skaičiavimas*“ būtų išleista. Taigi, visi man atleiskite tik minutėlei, aš noriu užbaigti tą garsajuostę. Ar padarysite tai, tik minutėlei, tuomet mes pradėsime kitą? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Ir dabar—dabar darantys įrašą, jei galite, įjunkite savo garsajuostę dabar. [Tuščia vieta juostoje—Red.]

[Brolis Branhamas paaiškina 4–5 pastraipose, kad šią trūkstantą dalį jis įterpė į savo rytinį pamokslą, pavadintą „*Atgalinis Skaičiavimas*“, pastraipos 106–111—Red.]

⁵ Tiesiog susirinkome iš įvairių vietų ir puikiai praleidome laiką paskutiniųjų trijų pamokslų metu, kalbėdami apie—apie įvairius mokymus ir visa kita, kuriuos mes išdėstėme. Ka tik prisiminiau, kad dabar turiu palikti šiek tiek laiko jums, įrašinėjantiems garsajuostes, kad galėtumėte pakeisti garsajuostes. Pasakysiu, kai bus galima paleisti įrašą. Gerai. Taigi, turiu tai stebėti. Atrodo, jog tai daug formalumo, bet tie vaikinai turi pakeisti garsajuostę. Ir jie negali visko supainioti; jei supainios, žmonės ten nesupras jos. Taigi mes turime padaryti tai tokiu būdu. Ir jei kas nors tiesiog išeitų iš kambario ir duotų man ženklą, Džiunior, kai jie bus pasiruošę perkeisti garsajuostes. Labai ačiū jums, bičiuliai, sakau tai dar kartą, už visą jūsų gerumą ir visa kita. Gerai, mes dabar jau pasiruošę, galite jas įjungti.

⁶ Telaimina jus Viešpats. Mes džiaugiamės, galėdami šį vakarą vėl būti čia bažnyčioje. Šį vakarą ši vieta vėl sausakimša, daugelis stovi aplink, po trijų dienų... ar po trijų tarnavimų. Norėčiau, jei kas nors klausysis šios garsajuostės, jei panorės, sugrįžti ir pasiimti praėjusio vakaro garsajuostę. Išnagrinėkite ją savo namuose. Tai dabartinis tarnystės etapas, kurį man suteikė Viešpats. Ypač norėčiau, kad tai išgirstų tarnautojai, prieš man apsilankant jų bažnyčiose ir atvykstant į jų namus. Taigi, norėčiau, kad—kad jie išgytų tai. Taigi, šį rytą mes kalbėjome tema „*Atgalinį skaičiavimą*“, apie Bažnyčią, pasirengusią iškelti.

⁷ Ir dabar šįvakar, jei Dievas leis, kalbėsime tema „Jo Akivaizdoje“. Ir, o, kaip mes dėkojame Dievui už privilegiją, kad galime ateiti į Jo Akivaizdą. Bet, pirmiausia, norėčiau, kad visi atsiverstumėte savo Biblijose kartu su manimi pranašą Izaiją, pranašo Izaijo 6-as skyrius. Mes visi žinome, kad Izaijas buvo pagrindinis pranašas, ir vienas iš didžiausių savo laikmečio pranašų. Jis užbaigė savo gyvenimą, būdamas perpjautas pjūklais - kaip kankinys, liudijantis Visagalio Dievo galią. Izaijo Knygoje, 6-ame skyriuje, aš pradėsiu nuo 5-os eilutės. „Tada aš pasakiau: ‚Vargas man!‘ Nes...“ Galbūt aš pradėsiu nuo 1-os eilutės. Atleiskime man minutėlę. Pradėkime nuo 1-os eilutės ir perskaitykime iki maždaug 8-os eilutės.

Tais metais, kai mirė karalius Uzijas, mačiau Viešpatį, sėdintį aukštame ir pakeltame soste, ir jo šleifas pripildė šventyklą.

Viršum jo stovėjo serafimai; kiekvienas turėjo po šešis sparnus: dviem dengė savo veidą, dviem dengė savo kojas, ir dviem skrido.

Ir vienas kitam šaukė, tardami: „Šventas, šventas, šventas kareivijų VIEŠPATS Dievas; ir visa žemė yra pilna jo šlovės.

Ir nuo šaukiančiųjų balso svyravo durų staktos, ir namai prisipildė dūmų.

Tada aš tariau: „Vargas man! Nes aš esu žuvis; kadangi esu žmogus nešvariomis lūpomis ir gyvenu tarp... žmonių nešvariomis lūpomis; nes mano akys matė Karalių, kareivijų VIEŠPATĮ.

Tuomet pas mane atskrido vienas iš serafimų, turėdamas savo rankoje degančią anglių, kurią jis replėmis buvo paėmęs nuo aukuro;

Ir jis uždėjo ją ant mano burnos, ir tarė: „Štai ji palietė tavo lūpas; ir tavo neteisybė pašalinta, ir tavo nuodėmė apvalyta.

Taip pat aš girdau Viešpaties balsą, sakantį: „Ką man siųsti, ir kas eis už mus?“ Tada aš pasakiau: „Štai aš; siųsk mane“.

⁸ Tepalaimina Viešpats Savo Žodį. Manau, kad tai yra įspūdingiausia Rašto vieta. Mes randame, kad Dievo Akivaizdoje žmonės suvokia esą nusidėjėliai. Mes galbūt, būdami įvairiose vietose, jaučiamės gana gera ir manome, kad esame pakankamai geri žmonės, bet kai tik atsiduriame Dievo Akivaizdoje, tada mes suvokiame, kokie mes esame maži.

⁹ Neseniai stovėjau su savo draugu, kurį turėjau garbę atvesti prie Kristaus, Bertu Call, medžioklės partneriu, Naujajame Hampšire, mes stovėjome prie Cold Brook Krioklių, Adirondacke, ir tai buvo milžiniški kriokliai. Praėjusiais metais

aš nuvežiau prie jų savo šeimą, kad pamatytų juos. Jie yra toli nuo kelio, iki jų reikia eiti pėsčiomis. Ir kai mes pamatėme tą mėlynai žalią vandenį, plūstantį iš kalnų su tokia galinga jėga, kuris šnioksdamas skverbėsi žemyn per uolas, Bertas stovėjo ten ir žvelgė į mane, jis pasakė: „Oho, Bili, jie priverčia žmogų pasijusti *tokiu* mažu“, – savo pirštais jis parodė apie ketvirčio colio dydį. Ir aš atsakiau: „Tai tiesa, Bertai“. Taigi, tai buvo viskas, ką jis žinojo apie patekimą į Dievo Akivaizdą, matydamas Jo kūrinių.

¹⁰ Įdomu, ar žmogus, parašęs „*Koks didis Tu*“, ar vieną naktį jis nepakėlė akių link dangaus ir nepažvelgė į žvaigždes, kaip jos toli! Prieš kelis mėnesius brolis Fredas, brolis Vud ir aš, stovėjome su broliu Mc Anally Arizonos dykumoje, mes matavome, bandėme nustatyti, kaip viena žvaigždė yra arti kitos. Ir nors jos buvo nutolusios milijonus ir milijardus mylių, atrodė, kad jas skiria ne daugiau kaip ketvirtis colio. Tada mes pradėjome galvoti, kad pagal mokslinius įrodymus tos žvaigždės tikriausiai yra toliau viena nuo kitos nei mes esame nuo jų. Ar suprantate kaip tai yra?

¹¹ Tuomet mes suvokiame, kokiemes esame maži – kai suvokiame, koks Jis yra didis, ir kaip arti mes ateiname į Jo Akivaizdą. Vienaip ar kitaip, patekimas į Dievo Akivaizdą visada žmonėms daro didelį poveikį. Aš mačiau savo tarnavimo metu, kai matote kaip Dievo Buvimas pasiekia tokią vietą, kad nurodydavo asmenį ir tiesiog atskleidavo jiems gyvenimą, ir įvardindavo jų nuodėmes ir visokius amoralius veiksmus, ir tarp žmonių išivyraudavo tokia šventa tyła, kol jie išlėkdavo iš maldos eilės, dar nespėję prieiti, kad būtų pasimelsta už juos, ir nubėgdavo prie altoriaus, kad susitaikytų su Dievu, prieš jiems ateinant į Jo Akivaizdą. Suprantate, yra kažkas ypatingo, kai ateinate į Dievo Akivaizdą, tai sukelia įvairius dalykus. Esu matęs žmones, gulėjusius gultuose ir ant neštuvų.

¹² Tą naktį Meksikoje, kai tas mažas miręs kūdikėlis gulėjo po apklotu, kurį atnešė jauna ispanė motina, arba, tiksliau, jauna meksikietė motina. Kai jie pamatė, keli tūkstančiai tų žmonių pamatė, gal penkiasdešimt ar septyniasdešimt penki tūkstančiai viename susirinkime, pamatė, kaip tas mažas negyvas kūdikis atgijo, moterys alpo, žmonės iškėlė rankas ir rėkė. Kodėl? Jie suprato, kad žmogus to padaryti negalėjo, kad jie atsidadė Visagalio Dievo Akivaizdoje. Ir tai paskatino kažką įvykti.

¹³ Man teko garbė klausytis dievobaimingų žmonių kalbos. Kartą buvo pasakyta apie Čarlzą Finney, smulkaus sudėjimo vyriškį, kuris niekada nesvėrė daugiau šimto dešimties svarų, bet jis turėjo tokį įtaigų kalbėjimo būdą, kad... Vieną dieną jis bandė akustiką pastate. Tuomet jie dar neturėjo garso stiprintuvų sistemos. Ir ten buvo vyras, remontuojantis, balkone ar ant to pastato stogo, ir jis išgirdo, kaip įėjo žmogus, bet nežinojo, kas jis yra, todėl jis iteisog laikėsi tyliai. O ponas

Finney ruošėsi išbandyti akustiką. Praleidęs daug laiko maldoje už tą prabudimą, kurį jis ketino surengti, jis išbandė savo balsą, kad išgirstų, kaip jis skamba. Jis greitai užlipo prie sakyklos ir pasakė: „Atgailaukite arba pražūsite!“ Ir jis pasakė tai su tokia jėga—jėga, būdamas po Dievo patepimu, kad žmogus iškrito iš balkono viršaus ant grindų, ar, iš pastato viršaus, ant grindų.

¹⁴ Jis pamokslavo Evangeliją taip, kol jis stovėjo Bostone, Masačusetsas, mažame balkone, nes nebuvo bažnyčios, kuri sutalpintų jo klausytojų minią. Ir jis stovėjo ten su tokia galinga jėga, ir taip pamokslavo apie pragarą, kol darbininkai, nešini krepšiais po pažastimi, krito ant gatvės ir šaukėsi pasigailėjimo. Dievo Akivaizdoje! Didieji pamokslininkai, kurie sugebėjo Dievo Žodžiu pristatyti Dievo Akivaizdą klausytojams. Tebus tai toli nuo mūsų, kai žmonės tampa tokie silpni širdyse, kol daugiau nebegali atpažinti Dievo Buvimo. Tebus tai toli nuo mūsų!

¹⁵ Kai pirmasis žmogus, vos tik jis nusidėjo ir padarė kažką neteisingo, ir kai Dievas atėjo į jo akivaizdą, ar, jis atėjo į Dievo Akivaizdą: „Adomai“, – jis negalėjo išstovėti Dievo Akivaizdoje. Jis nubėgo ir pasislėpė krūmuose ir bandė prisidengti figos lapu, nes žinojo, kad jis stovi Jehovos, Kūrėjo, Akivaizdoje. Tai buvo pirmojo žmogaus reakcija, po to kai nusidėjo ir bandė ateiti į Dievo Akivaizdą su nuodėme savo sieloje. Jis negalėjo pasislėpti, nes vis dar buvo jautrus. Nuodėmė dar nebuvo įsitvirtinusi taip, kaip šiandien yra išisaknijusi žmonių širdyse, tačiau jis labai aiškiai suvokė, jog stovi priešais savo Kūrėją. Taigi, jis pasislėpė krūmuose ir nenorėjo išeiti, bei negalėjo išeiti, kol Dievas jam kažko neparuošė.

¹⁶ Galėtume sugrįžti ir paimti Pradžios 17-ą skyrių, 3-ią eilutę, kai didis patriarchas Abrahamas, kai jis atėjo į Dievo Akivaizdą, ir Dievas prakalbo jam (17-ame skyriuje) Visagaliai Dievo Vardu, Abrahamas puolė veidu žemyn. Tas didis patriarchas, Dievo tarnas, negalėjo išstovėti Dievo Akivaizdoje, nors ištikimai Jam tarnavo dvidešimt penkerius metus. Bet kai Dievas atėjo į jo akivaizdą, patriarchas puolė veidu žemyn, nes jis negalėjo išstovėti Dievo Akivaizdoje.

¹⁷ Išėjimo 3, mes randame, kad Mozė, didis Dievo tarnas ir pranašas, kai jis buvo sugrįžęs į dykumos glūdumą, tas vyras buvo šventas žmogus. Jis buvo gimęs tam tikslui. Jis iš savo motinos iščių buvo gimęs, kad būtų pranašu. Jis stengėsi įgyti išsilavinimą ir daryti viską, ką galėjo, kad išlaisvintų savo tautą, nes suprato, kad jis turėjo išlaisvinti savo tautą, bet, kai jis suprato tai teologiniu požiūriu. Jis buvo ištreniruotas. Jis buvo gerai išsilavinęs. Jis galėjo mokyti egiptiečius išminties, kurie buvo protingiausi žmonės pasaulyje. Jis turėjo giluminį ir visapusišką supratimą apie viską. Jis žinojo Raštą nuo A iki Z. Jis žinojo Dievo pažadus. Jis juos žinojo intelektualiniu požiūriu. Ir jis buvo puikus karo vadas. Bet vieną dieną, dykumos glūdumoje, kai jis atėjo į Dievo Akivaizdą, jis nusiavė savo batus ir parkrito,

žinodamas, kad stovi ant šventos žemės. Jis negalėjo ištovėti ant savo kojų, kai atėjo į Dievo Akivaizdą, jis krito veidu žemyn, kaip ir Abrahamas. Jis negalėjo ištovėti Dievo Akivaizdoje.

¹⁸ Išėjimo 19:19, kai išrinktoji Dievo tauta, dar nuo pat Abrahamo dienų, Abrahamui gimė Izaokas, Izaokui gimė Jokūbas, Jokūbui gimė patriarchai, ir metai po metų išaugo šventi vyrai, didingi vyrai, išrinktieji žmonės, išrinktoji rasė, pašventinti, šventi žmonės, kurie visą savo gyvenimą tarnavo Dievui. Ir vieną dieną Dievas pasakė: „Surink Izraelį čia, Aš jiems kalbėsiu“.

¹⁹ Tačiau kai Dievas nusileido ant Sinajaus kalno viršūnės, ir visas kalnas liepsnojo, bei dūmai veržėsi iš jo kaip iš krosnies, ir nugriaudėjo Dievo Balsas, Izraelis krito veidais žemyn ir pasakė: „Tegul kalbės Mozė, o ne Dievas, kad mes nemirtume“. Žmogus, Dievo Akivaizdoje, suvokia, kad jis yra nusidėjęs! Nors visi jie buvo apipjaustyti pagal Įstatymą. Jie vykdė įsakymus ir visa kita, bet kai Dievas prabilo ir jie įėjo į Jo Akivaizdą, jie suprato, kad buvo netinkami, jie—jie buvo neteisūs, kažko trūko, nes jie buvo Dievo Akivaizdoje. Taip. Ir jie pasakė: „Tegul kalbės Mozė, o ne Dievas, nes jei Dievas kalbės, mes visi mirsime. Tegul Mozė kalba mums“.

²⁰ Tai buvo Luko 5:8, tai, kai Petras...o, kai jis buvo labai užsispyręs žmogus, bei žmogus, kaip mes suprantame, turintis didelę įtaką, galingas. Jis buvo kaip peštukas, žinomas žvejys. Bet kai jis pamatė Dievo stebuklą, kurį atliko, atrodytų, paprastas Žmogus, tuomet jis suvokė, kad tam, jog į tinklą būtų sugauta tiek žuvų, reikėjo daugiau nei tik žmogaus, kur jis, turėdamas visą savo išsilavinimą ir žvejybos žinias, žvejojo visą naktį ir nieko nesugavo. Bet jis išgirdo Kažką sakantį: „Užmesk savo tinklą“.

²¹ Ir kai jis pradėjo traukti, jo tinkluose buvo didžiulė žuvų gausa, ir jis suprato, jog yra nuodėmingas žmogus. Ir jis tarė: „Pasitrauk nuo manęs, O Viešpatie, nes aš esu nuodėmingas žmogus“. Kas tai pasakė? Šventas Petras, Dievo Akivaizdoje, prašė, kad Dievas pasitrauktų iš jo akivaizdos, nes jis suvokė esąs nuodėmingas.

²² Abrahamas suvokė esąs „neteisus“. Adomas suvokė esąs „neteisus“, nors buvo Dievo sūnus, suvokė esąs „neteisus“. Mozė suvokė esąs „neteisus“. Izraelis, kaip bažnyčia ir tauta, suvokė esą „neteisūs“. „Pasitrauk nuo manęs, nes aš esu nuodėmingas žmogus“. Jis nebandė pasakyti: „Taigi, aš esu šventas ir vertas tai priimti“. Jis pasakė: „Aš esu nuodėmingas žmogus“.

²³ Kartą, save laikantis religingu žmogumi, igijęs visą teologiją, kokią tik galėjo išmokti pas didįjį mokytoją, vadinamą Gamalieliu, jo vardas buvo Saulius iš Tarso, kurį mes žinome kaip Paulių, itin griežtai religingas. Jis žinojo visus savo religijos niuansus. Jis buvo fariziejus iš fariziejų ir hebrajas iš hebrajų. Jis

buvo žymus žmogus, teologas, protingas, sumanus, išsilavinęs, tvirtino, jog pažįsta Dievą nuo pat kūdikystės. Bet vieną dieną, keliaujant į Damaską, jį apšvietė Ugnies Stulpas, ir jis nukrito ant savo... jis iškrito ant žemės į dulkes, ir tarė: „Viešpatie, ką Tu nori, kad aš daryčiau?“ Visas jo puikus išsilavinimas, visas jo didingas teologinis išsilavinimas, visas jo išsilavinimas nieko nereiškė, kai jis stovėjo Dievo Akivaizdoje.

²⁴ Norėčiau stabtelėti čia minutėlei ir pasakyti, kad tai yra vienas ir tas pats. Galbūt turite Teologijos Daktaro laipsnį, Filosofijos Mokslų daktaro laipsnį, kas bebūtumėte, galbūt lankėte bažnyčią nuo pat vaikystės, galbūt atlikote visus religinius veiksmus, bet, atsidūrę Dievo Akivaizdoje, jūs pasijusite toks mažas ir nereikšmingas.

²⁵ Paulius suprato, kad klydo, ir jis krito ant žemės, paveiktas tos įtakos ir Jėgos. Kai jis pakėlė akis ir pamatė tą patį Dievą, apie kurį jis pamokslavo, ir... prieš, ir kurį, kaip manė, pažinojo, ir pamatė, kad klydo, jis parkrito ant žemės negalėdamas išstovėti ant kojų, nes atsidūrė Dievo Akivaizdoje. Jis išvydo tą Ugnies Stulpą.

²⁶ O kaip apie didį šventą Joną iš Apreiškimo 1:7, kai jam buvo parodytas regėjimas, ir jis pažvelgė bei išgirdo Balsą, kalbėjusį jam? Ir jis atsigrėžė, norėdamas pamatyti tą Balsą, ir pamatė septynias auksines žvakides. Ir Vienas stovėjo tarp septynių auksinių žvakidžių, plaukai kaip vilna, akys kaip ugnies liepsnos, kojos kaip variniai stulpai, Jis buvo susijuosęs auksine juosta aplink krūtinę, ir Jis buvo vadinamas Dievo Žodžiu. Ir kai didis šventas Jonas vaikščiojo su Kristumi, rėmėsi į Jo krūtinę, kai jis darė visus tuos dalykus! Kaip aš ir sakiau ši rytą, Pauliaus tarnystė pranoko bet kurią iš jų. Čia, po to, kai Jonas vaikščiojo su Jėzumi, kalbėjosi su Juo, miegojo šalia Jo, valgė su Juo, bet kai jis pamatė Jį stovintį ten, toje pašlovintoje būsenoje, jis pasakė, kad jis parkrito kaip negyvas prie Jo kojų. Amen. Pagalvokite apie tai!

²⁷ Mes galime ateiti į bažnyčią ir kalbėti, šlovinti Dievą ir taip toliau, bet, o, broli, kai mes pamatysime Jį ateinantį, kažkas pasikeis mūsų širdyse! Mes galime manyti, kad vykdome savo religinę pareigą, eidami į bažnyčią ir mokėdami dešimtinę. Galbūt manome, kad laikomės bažnyčios įstatymų ir atmintinai išsakome visus mokymus, bet kai tik pamatysime Jį, viskas pasikeis iš pagrindų. Taip, tai tikrai.

²⁸ Šis didis vyras, šventas Jonas, toks didis žmogus, Biblijoje Apreiškimo 1:7 pasakyta, kad „jis krito tarsi negyvas“. Po trejų su puse metų bendravimo su Kristumi, buvo vienas iš Laiškų rašytojų, rašė apie Jį, valgė su Juo prie stalo, miegojo su Juo šalia lovos ir bendravo su Juo, kur tik Jis eidavo, bet kai jis atsiskyrė, kad pažvelgtų į Jį, jame nebeliko gyvasties. Jis parkrito ant grindų ar ant žemės kaip negyvas. Gerai.

²⁹ Mes matome Izaiją, Izaijo 6:5, kaip mes ką tik skaitėme, šis didis galingas pranašas, jis yra vienas iš didžiausių pranašų, minimų Biblijoje. Yra šešiasdešimt šešios Biblijos Knygos; yra šešiasdešimt šeši Izaijo skyriai. Izaijo Knyga prasideda Pradžios Knyga, Izaijo viduryje jis pateikia Naująjį Testamentą, o Izaijo pabaigoje jis pateikia Tūkstantmetį; tiksliai Pradžios Knyga, Naujasis Testamentas ir Apreiškimo Knyga. Tobula! Izaijas buvo vienas iš pagrindinių pranašų. Bet vieną dieną, kai jis rėmėsi didžiojo karaliaus Uzijo ranka, Uzijas buvo patrauktas nuo jo, ir jis buvo prislėgtas. Jis buvo gana geras vyrukas, jis buvo geras teisus žmogus, jei tas teisus karalius (geras karalius) pripažino jį šventu žmogumi ir laikė jį savo šventykloje.

³⁰ Izaijas matė regėjimus. Jis buvo pranašas. Izaijas pamokslavo Žodį. Jis buvo tarnautojas. Izaijas buvo šventas žmogus. Bet vieną dieną, stovėdamas šventykloje, jis įėjo į transą ir išvydo Dievo Šlovę. Jis pamatė Angelus su sparnais dengiančiais veidus, dengiančiais kojas, plasnojančius sparnais, šaukiančius: „Šventas, šventas, šventas yra Viešpats Dievas Visagalis!“

³¹ Šis pranašas suvokė esąs niekas. Jis tarė: „Vargas man, nes aš esu žmogus nešvariomis lūpomis“. Pranašas, didingiausias Biblijos pranašas, vienas iš jų. „Aš esu žmogus nešvariomis lūpomis, ir gyvenu tarp žmonių, su nešvariomis lūpomis. Vargas man, nes aš matau Dievo Šlovę“.

³² Ir jis pasakė, kai tas Angelas sušuko, „sudrebėjo šventyklos stulpai“. Broliai, tai jus. . . Ne tik sudrebės šventyklos stulpai, bet visi dangūs ir žemė sudrebės, kai Jis vėl ateis. Kalnai pabėgs, jūra išnyks ir šauks: „Paslėpkite mus nuo veido To, kuris sėdi Soste“. Tai bus baisus laikas. Šakau jums, drauge nusidėjėli, jūs geriau patikrinkite tai. Teisingai.

³³ Taigi, Izaijas pasakė: „Vargas man, aš esu žmogus nešvariomis lūpomis, ir gyvenu tarp nešvarių žmonių. Ir aš, šie žmonės turi nešvarias lūpas“.

³⁴ Taigi, atminti, jei tokie šventi vyrai pripažino save „nusidėjėliais“ Dievo Akivaizdoje, ką tą Dieną darys nusidėjėlis ir bedievis? Ką darys žmonės, sėdintys susirinkimuose? Ką darys žmonės, kurie matė Dievo Jėgą, kurie girdėjo Žodžio atgalinį skaičiavimą, kurie matė, kaip Dievas apreiškė Save, ir (be jokio šešelio abejonės) išpildytą kiekvieną Rašto vietą, bet vis tiek bandys patekti į Dangų, nebūdami atgimę ir negavę Šventosios Dvasios? Biblijoje pasakyta: „Jei teisus žmogus vos ne vos bus išgelbėtas, kur atsiras nusidėjėlis ir bedievis?“ Kokioje vietoje mes stovėsime, jei matome Dievą atsiskleidžiantį tiesiai prieš mus ir regime Dievo Šlovę tiesiog kaip ir tie žmonės, ir tie žmonės šaukė, pranašai ir išminčiai, kuriais yra grindžiamas Žodis? Jeigu jie šaukė, krito ant savo kelių ir šaukė: „Aš esu žmogus su nešventomis lūpomis, nešvarus“, - tai kas bus

tam žmogui, kuris net neišpažįsta savo nuodėmių? Kas bus tam paaugliui, kuris neišpažįsta savo nuodėmių? Kas bus tam kietaširdžiui žmogui, kuris mano, kad žino daugiau apie Dievo kūriniją nei Pats Dievas? Kas atsitiks tam žmogui, kuris visą savo gyvenimą praleido bandydamas paneigti Bibliją? Kur tas vaikinąs atsidurs? Pagalvokite apie tai!

³⁵ Tai yra evangelizacija. Tai laikas supurtyti žmones. Tai laikas, apie kurį Dievas pasakė, jog ateis laikas, Jis kartą sudrebino Sinajaus kalną, bet ateis dar vienas sudrebinimas, kad Jis „ne tik sudrebins Sinajaus kalną, bet Jis sudrebins viską, kas gali būti pajudinama“. Bet ar jūs atkreipėte dėmesį į likusią Rašto vietos dalį? „Bet mes gauname nepajudinamą Karalystę!“ Aleliuja! Viskas, kas gali būti sudrebinama, bus sudrebinama. Dangūs sudrebės. Žemė sudrebės. „Dangūs ir žemė praeis, bet tas Žodis niekada nepraeis. Nes ant šios uolos Aš pastatysiu Savo Bažnyčią, ir pragaro vartai Jos nenugalės“. Viskas, kas gali būti sudrebinama, bus sudrebinama. Bet mes gauname Karalystę, kuri yra Pats Dievo Žodis, o Dievas yra Jo Žodis. Jis nesudrebins Savęs. Amen! O, tai bent! „Bet mes gauname Karalystę, kuri nepajudinama“, ji yra nesudrebinama, pasakė hebrajų rašytojas Paulius.

³⁶ Toks asmuo ir toks vyras, toks laikas, ir kaip jie jautėsi! Mes patys taip pat matėme Dievo Šlovę, kaip ją matė šie vyrai. Žinoma. Mes matėme Ją. Mes matėme Dievo Šlovę, kaip Ją matė Abrahama. Mes matėme Dievo Šlovę, kaip Ją matė Mozė, tą patį Ugnies Stulpą, tą pačią Dievo Jėgą, tą patį Kristų, at-... apreiškiantį Save, parodantį Save, besilaikantį Savojo Žodžio paskutiniosiomis dienomis. Kaip mes tuomet galime ateiti ir taip lengvabūdiškai elgtis su Juo? Kaip mes galime vaikštinėti ir laikytis savo mokymų bei denominacijų, ir nepriimti Dievo Žodžio? Kas bus mums tą Dieną? Kas atsitiks su mumis po to, kai mes regėjome Dievo Šlovę?

³⁷ Kai kurie žmonės stovės nuošalėje ir šaipysis iš Jo, kai kurie juoksis iš Jo, kai kurie vadins Jį fanatizmu, kai kurie vadins Jį Belzebubu, kai kurie vadins Jį vienaip ar kitaip. Kaip sakoma senose patarlėse: „Kvailiai vaikščios su apkaltais batais ten, kur Angelai bijo žengti“. Teisingai. „Kvailys savo širdyje pasakė: „Nėra Dievo“. Kai jis mato Dievą, taip tobulai pasireiškusi per Savo Žodį (ne per mokymą; bet per Savo Žodį), ir tuomet praeina tiesiai pro Jį, bei šaiposi iš Jo – jis yra kvailys. Nes tai – Dievas yra Žodis ir Dievas aiškiai jam apreiškė Save, ir jis yra „kvailys“, – Biblijoje pasakyta. Kas bus jam, kai jis turės stovėti toje vietoje? Tai bus – tai bus baisi diena tam žmogui, tam bedieviui.

³⁸ Tačiau atgailaujantys nusidėjėliai neturi jokios baimės. O, ne. Nusidėjėlis, kuris atgailaus, žino, kad jo laukia kraujo Auka, kuri užims jo vietą. Štai kas suteikia man paguodą. Aš mačiau Dievo šlovę. Aš pajutau Jo jėgą. Pažįstu Jo rankos prisilietimą. Pažįstu Jo bausmės prisilietimą. Žinau, kad Jis yra Dievas. Ir aš

žinau, kad esu žuvęs, bet čia yra Tas, kuris stovi už mane. Amen. Yra Vienas, Kuris ten stovi ir sako: „Tėve, uždek ant Manęs visą jo neteisybę, nes jis stovėjo už Manę žemėje“. Aleliuja! Tuomet aš drąsiai einu prie Dievo Sosto, turėdamas malonę savo širdyje, žinant, jog ne gerai darbai, bet per Jo malonę aš esu išgelbėtas. Ne tai, ką aš galėjau padaryti, prie ko galėjau prisijungti, ką galėjau pasakyti; bet iš Savo malonės Jis išgelbėjo mane.

³⁹ Nenuostabu, kad poetas, kuris pastebėjo tai, sušuko: „Nuostabi malonė, koks mielas garsas, kuris išgelbėjo toki vargšą kaip aš. Kartą buvau prarastas, bet dabar esu surastas; aklas, bet dabar matau“.

⁴⁰ Kaip aš galėčiau patekti į Dangų? Kaip jūs galėtumėte patekti į Dangų? Mes negalime to padaryti, mes, ir nėra jokio būdo mums tai padaryti. Bet yra Vienas, kuris nutiesė kelią. Ir Jis yra Tas Kelias. Ir kaip mes patenkame pas Jį? Viena Dvasia – Jo Dvasia, mes esame pakrikštyti į vieną Kūną, kuris bus pakeltas tarsi į orbitą. Mes iškelsime iš žemės kaip šios paskutinės dienos astronautai, tikėdami Dievu. Amen. Žinoma. Atgailavę nusidėjėliai neturi jaudintis – Kažkas yra ten jų vietoje.

⁴¹ O, tuomet po to, kai mes dabar atėjome į Jo Akivaizdą, ir žinome, kad mes pabuvojome Jo Akivaizdoje, matėme Jį darant dalykus, kuriuos Jis darė, kai buvo čia, žemėje. Kaip atpažįstate... Kaip jūs atpažįstate vynmedį, į kurį žiūrite? Iš vaisių, kuriuos jis neša. Kaip atpažįstate bažnyčią, į kurią jūs einate? Iš vaisių, kuriuos ji neša. Jėzus pasakė: „Kas tiki Mane, darbus, kuriuos Aš darau, jis taip pat darys. Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“.

⁴² Taigi, mes matome, Jis niekada nenurodė mums kurti denominacijų. Jis niekada nenurodė mums kurti mokymų. Bet Jis mus išpėjo apie tokius dalykus. „Nes kas iš Jos ką nors atims ar ką nors pridės prie Jos, taip pat bus atimta jų dalis Gyvenimo Knygoje“. Suprantate?

⁴³ Taigi, mums paskirta atlikti tiktai vieną dalyką – laikytis to Žodžio. Ir jei žmogus yra siųstas Dievo, jis išliks su Žodžiu, nes Dievas gali siųsti tik per Savo Žodį. Suprantate? Matote, Jis privalo laikytis Savojo Žodžio. Tuomet, kai mes ateiname į Jo Akivaizdą, kai žmogus kartą ateina į Dievo Akivaizdą, jis visam laikui pasikeičia, jeigu jame yra kam pasikeisti. Taigi, yra tie, kurie gali ateiti į Dievo Akivaizdą ir nekreipti į Tai jokio dėmesio. Jis nebuvo paskirtas Gyvenimui. Bet jeigu jis buvo iš anksto Dievo paskirtas, vos tik pajunta tą pirmąjį judesį, jis tai atpažįsta. Tai užsidega.

⁴⁴ Pažvelkite į tą vargšę prostitutę, kuri tą dieną buvo Samarijoje, į tą moterį. Ji buvo prastos būklės tiek psichologiškai, tiek fiziškai. Mes tai žinome. Bet kai tik ji pamatė tą Mesijo atliktą ženklą, ji pasakė: „Mes žinome, kad Mesijas ateina tai padaryti. Tu tikriausiai esi Jo pranašas“.

Jis atsakė: „Aš esu tas Mesijas, apie kurį buvo parašyta, kad ateis“.

⁴⁵ Ji atpažino tai. Ji daugiau neuždavė nė vieno klausimo. Ji greitai prisiėmė atsakomybę, žinodama, jeigu ji atrado tai ir pateko į Dievo Akivaizdą, ji yra atsakinga apie tai papasakoti kitiems. Aleliuja! Teisingai. Bet kuris žmogus, kuris ateina į Dievo Akivaizdą, nuo tos minutės yra atsakingas prieš Dievą papasakoti apie tai kitiems. Pažvelkite į Abrahamą, pažvelkite į Mozę, pažvelkite į Petrą, pažvelkite į Paulių. Tą akimirką, kai jie atėjo į Dievo Akivaizdą, pripažino save „nusidėjėliais“, bei savo gyvenimu užantspaudavo savo liudijimą. Pažvelkite į tą moterėlę, ji negalėjo ilgiau pasilikti, ji nuėjo į miestą ir pasakė žmonėms: „Ateikite pažiūrėti Žmogaus, kuris pasakė man, ką esu padariusi. Argi šitas ne Mesijas?“ Jie negalėjo To paneigti, nes Tai buvo pagal Raštą. Žinoma. Taip, žmonės, jie turi tai padaryti, kai mes turime atsakomybę pasakyti kitiems, kaip tai darė Mozė, kaip Petras, kaip Paulius. Po šių dalykų, kai jūs Tai pamatote ir ateinate į Jo Akivaizdą, jūs esate atsakingi, kad Žinia pasiektų kitą žmogų. Jūs tiesiog negalite ramiai sėdėti su Ja. Jūs turite paskelbti Ją kam nors kitam.

⁴⁶ Prisimenu, kad čia būdavo viena vyresnio amžiaus sesuo, brolio Graham Snellingo motina, ji sėdėdavo čia, bažnyčioje ir ji dainuodavo: „Aš ką tik įveikiau tai! Aš bėgu, bėgu, bėgu, o tiesiog įveikiau tai ir aš negaliu sėdėti“. Ji neseniai buvo kažką atradusi. Aš nuvykau į nedidukę tamsiaodžių bažnyčią čia, Luisvilyje, ir jie visi stovėjo, dainuodami: „Aš bėgu Karaliaus Greitkelio, ką tik suradau Jį, ir pasukau tuo Greitkelio!“

⁴⁷ Kažkas tame yra, kai jūs atrandate Kristų, jūs negalite ilgiau tylėti. Likusias savo gyvenimo dienas jūs esate pasikeitęs asmuo, nes kai gyvenimas ir Gyvybė susijungia kartu, tai sukuria ryškia Šviesą. Tiesa. Kai šviesos lemputė prisijungia prie laido, jeigu tai yra tinkama lemputė, ji turi šviesti; kai srovė ir lemputė susijungia, nieko kito nebelieka, kaip tik skleisti šviesą. Ji turi tai daryti. Ir kai vyras ar moteris yra iš anksto paskirti Amžinajam Gyvenimui, ir jie mato, kaip Dievo srovė pasiekia tą lemputę, ji skleis Šviesą visur, kur tik galės. Jūs galbūt nesate stipresni nei dešimt vatų, bet jūs skleisite tą Šviesą, kurią turite. Jei nesate penkių šimtų vatų, skleiskite dešimties vatų Šviesą. Dalinkitės savo Šviesa! „Te jūsų šviesa šviečia žmonių akivaizdoje, kad jie matytų jūsų gerus darbus ir šlovintų Tėvą, kuris yra Danguje“. Taip, pone.

⁴⁸ Kai žmogus patenka į ryšį su Dievu, jis pripažįsta, kad jame „nieko gero“. Kaip žmogus gali vaikščioti ir girtis, koks jis yra didis ir ką yra padaręs, jeigu jis yra niekas? Jis nuo pat pradžių yra niekas. Vieną dieną Memfyje, Tenesyje, ar viename... Aš nemanau, kad tai buvo Memfyje. Tai buvo viena iš tų vietų ten. Aš buvau su broliu Davis, ir turėjo prabudimą. Galbūt tai buvo Memfyje. Ir mes buvome, nuėjome į kolizijų,

ir jie ten turėjo, ne koliziejų, tai buvo kažkas panašaus į meno galeriją, ir jie turėjo ten didžiules statulas, kurios buvo atvežtos iš įvairių pasaulio vietų, įvairių, Heraklio ir kitų, ir jas buvo nutapę didieji menininkai. Ir tuomet jie turėjo žmogaus, sveriančio šimtą penkiasdešimt svarų, analizę. Ar žinote, kiek jis buvo vertas? Aštuoniasdešimt keturis centus. Tai viskas, kas jis yra. Aštuoniasdešimt keturi centai – tai visos—visos cheminės medžiagos, kurias iš jo galima išgauti. Jis susideda tik iš tiek kalkių, kad jomis būtų galima pabarstyti vištos lizdą, ir jis ir turi tik šiek tiek kalcio, truputį potašo. Visa tai būtų galima parduoti už aštuoniasdešimt keturis centus. Bet mes tiesiog rūpinamės tais aštuoniasdešimt keturiais centais ir šokinėjame aplink juos kaip apie kūdikį.

⁴⁹ Ten stovėjo du vaikinai, ir vienas pažvelgė į kitą, tarė: „Džimai, ne tiek daug mes ir verti, ar ne?“

Jis atsakė: „Ne, tikrai ne, Jonai“.

⁵⁰ Aš pasakiau: „Bet palūkėkite minutėlę, vaikinai, jūs ten viduje turite sielą, kuri verta dešimties tūkstančių pasaulių, kuri buvo, gali būti atpirkta Dievo jėga, jei tik jūs tai leisite“.

⁵¹ Žmogus, pamatęs šiuos dalykus, yra atsakingas, kad papasakotų kitiems. Aš mačiau tai, kai buvau tik berniukas. Paskyriau tam visą gyvenimą. Gaila tik, kad turiu tik vieną gyvenimą, norėčiau turėti dešimt tūkstančių. Jei turėčiau amžinybę, vis tiek norėčiau apie tai pasakoti žmonėms, kadangi tai didingiausias dalykas, kokį kada nors radau. Jei perskaitysite Ezekielio 33, 33-ią Ezekielio skyrių, ten buvo sargybinis, budintis bokšte, ir šis sargybinis buvo atsakingas už visą miestą. Amen. Taigi, pabuskite, pabuskite, pabuskite savo dvasinei sažinei bent minutę, kol aš prieisiu prie šios Rašto vietos. Tas sargybinis turėjo būti apmokytas žmogus. Jis turėjo žinoti, ką jis daro, nes bet koku atstumu, vos tik priešai pakildavo, jis galėjo juos pastebėti. Jis galėjo pasakyti, kaip jie žygiuoja, galėjo pasakyti jų spalvą, galėjo pasakyti jų gretas ir eiles. Jis galėjo matyti tiek, kiek žmogaus akys galėjo matyti. Jis buvo aukštesnėje vietoje už kitus, nes buvo apmokytas atpažinti priešą. Ir Dievas reikalavo atsakomybės iš jo už visą miestą. „Sarge, kiek nakties?“ Aleliuja!

⁵² Būtent tokie šiandien yra Dievo kariai. Jie yra išmokyti Žodžio. Kai iškyla kas nors, kas atrodo šiek tiek pagražinta, kas turi kažką, kas yra ne iš Rašto, jie įspėja savo susirinkimą. Viskas, kas nėra iš Biblijos, viskas, kas, kas nėra—kas nėra pagal Dievą, kaip sriubos vakarienės, šokiai ir visa kita, kad sumokėtų pastoriams. Tie dalykai yra neteisingi. Azartiniai žaidimai ir kortų vakarėliai bažnyčiose – tai neteisinga! Ir tikras sargybinis ant sienos, kuris kartą pabuvojo Dievo Akivaizdoje. . . Jeigu jo nėra ant sienos, jeigu jis tik turėtų būti ant sienos, siena galbūt bus ne aukštesnė už likusią susirinkimo dalį. Bet jeigu jis yra

teisingas sargas, Dievas pakelia jį į tokias sferas, į kurias likusieji niekada nepateks. Bet jis stebi kaimenę, ir Dievas to reikalauja iš jo! Dievo vyras, kuris stovi Dievo Akivaizdoje, ir žino, kad Dievas yra Dievas, ir žino, kad Dievas laikosi Savojo Žodžio, bei stebi, kaip Dievas veikia ir atlieka Savo pareigą ir laikosi Savojo Žodžio, tuomet nesvarbu, kiek organizacijų ar denominacijų bandys Jį sugriauti, jis žino priešo gretų sudėtį. Amen. Jis žino, ką pasakyti susirinkimui, tikras sargas.

⁵³ Jei mes išpažinome, kad Jis yra...mes pabuvojome Jo Akivaizdoje, ir mes išpažinome savo nuodėmes, jos yra ištrintos iš Jo atminties knygos. Niekas, išskyrus Dievą, negali to padaryti. Taigi, jūs galite man padaryti ką tik norite, aš jums atleisiu, bet aš tai prisiminsiu; jei aš ką nors padaryčiau, jūs man atleisite, bet jūs prisiminsite tai, bet Dievas gali atleisti ir pamiršti tai. Pagalvokite apie tai! Net neprisimena to! Amen. Tai leidžia man jaustis gerai, kai to daugiau net nebeprisimenama, niekas kitas, išskyrus Dievą, negali to padaryti. Niekas, išskyrus Dievą, negali to padaryti. Jis pasakė, kad Jis ištrins tai iš Savo atminties knygos. Aš negaliu to padaryti, jūs negalite to padaryti, nes mes turime tik šiuos menkus ribotus pojūčius, bet Jis yra beribis, Dievas, Jis gali visiškai pamiršti, kad tai kada nors buvo padaryta. Amen.

⁵⁴ Jauna mergina, atvyko iš kaimo bažnyčios, ir jos tėvas buvo senamadiškas, rėksmingas pamokslininkas, ar bažnyčios narys. Ir taigi, ji persikėlė į miestą, susidraugavo su ten gyvenančiomis moterimis, ėmė elgtis kaip jos ir sekti jų madas. Ir vieną dieną ji tarsi susigėdo, nes atvyksta jos tėtis ir mama, tiksliau, jos tėtis, mama buvo mirus. Taigi pagyvenęs vyriškis, vienintelis dalykas, kurį jis darydavo, atsikeldavo ryte, pavalgydavo pusryčius, paimdavo Bibliją ir skaitydavo Ją, verkdamas, melsdavosi ir šūkaudavo visą dieną, bei bėgiodavo po kambarį pirmyn ir atgal, ir jai buvo šiek tiek gėda dėl to. Taigi, tada—tada, kai jis paimdavo Bibliją ir visą naktį Ją skaitydavo, jis pakildavo iš lovos ir šaukdavo: „Šlovė Dievui! Aleliuja! O, šlovė Dievui!“ Tiesiog tryptodavo ir verkdamas pusę nakties.

⁵⁵ Taigi, vieną dieną ji ketino pakviesti savo bažnyčios narias į nedidelį arbatos vakarėlį, kaip jos visada rengdavo, žinote, taigi, ji nežinojo, ką daryti su savo tėčiu. Juk tai buvo jos tėtis. Taigi ji nusprendė įkurdinti jį palėpėje ir pasakė: „Tėti, tu juk nenorėtum būti ten, kur yra tos moterys, ar ne?“

Atsakė: „Ne, nemanau, kad norėčiau to“.

⁵⁶ Jis pasakė: „Na, šiandien čia susirinks bažnyčios moterys, ir mes čia turėsime nedidelį susirinkimą, nedidelį maldos susirinkimą. Taigi aš—aš sakau tau, tėti, kodėl tau tiesiog neužlipus į palėpę?“

Tarė: „Manau, kad taip ir padarysiu“.

⁵⁷ Taigi ji pasakė: „Paskaityk šią gražią knygą“. Ir ji padavė jam geografijos knygą. Paėmė iš jo Bibliją, kad jis tylėtų. Nes žinojo, kad jei jis skaitytų Bibliją, na, jis ten, viršuje, pradės kelti daug triukšmo. Taigi jis buvo tiesiai virš jų, žinote, ten kur jos turėjo savo vakarėlį. Taigi ji padavė jam geografijos knygą, pasakė: „Tai graži knyga. Turėtum ją paskaityti, tėti, nes joje parašyta visa tiesa apie pasaulį“.

„O, - jis tarė, - su malonumu paskaitysiu“.

⁵⁸ Taigi pasakė jam: „Dabar eik į viršų ir elkis labai tyliai, kol šios moterys išeis, ir tuomet aš... tu galėsi nusileisti žemyn ir daryti, ką nori“. Jis sutiko tai padaryti. Taigi jis užlipo į viršų, atsisėdo ten.

⁵⁹ Ir visos jos ten mėgavosi arbatos vakarėliu, žinote, kalbėdamos apie *tą ir tą*, ir žinote, kaip tai vyksta, puikiai leido laiką. Ir maždaug tuo metu kažkas viršuje prasieržė, visas tas šukavimas bei šokinėjimas, ir tinkas byrėjo. Senolis palėpėję bėgiojo pirmyn ir atgal, tiesiog iš visų jėgų, šokinėjo aukštyn, žemyn, bei šaukė: „Šlovė Dievui! Šlovė Dievui!“ Moterys nežinojo, kas ten viršuje įvyko, kas ten palėpėję buvo. Taigi jis iškart nusileido laiptais žemyn, kaip tik galėdamas greičiau.

Ji pasakė: „Tėti, juk daviau tau paskaityti geografijos knygą“.

⁶⁰ Atsakė: „Taip, aš tai žinau. Žinai, - tarė, - šioje geografijos knygoje perskaičiau, kad jūroje yra vietų, kuriose nėra dugno“. Ir pasakė: „Vakar čia, Biblijoje, perskaičiau, kad Jis pasakė, jog Jis įmetė mano nuodėmės į užmaršties jūrą. Šlovė Dievui!...?...“ Pasakė: „Jos vis krenta žemyn. Tam nėra galo, jos tiesiog vis dar krenta žemyn“. Teisingai. Ir jis šaukė apie tai. Na, teisingai.

⁶¹ Dievas įmeta mūsų nuodėmės į užmaršties jūrą, ištrina jas, ir tampa taip, tarsi jų niekada nebuvo. O, tai bent! Tada mes stovime iš Dievo malonės, per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį, tyri ir šventi, tiesiog kaip Jis buvo šventas, nes Jis nemato manęs, kai aš ten ateinu, Jis mato Savo Sūnų. Vienintelis būdas, kaip Jis gali matyti... negali matyti manęs, nes aš esu Jo Sūnuje. Ir Jis mato tik Savo Sūnų. Argi tai ne nuostabu? Mums daugiau nebereikia galvoti apie nuodėmės, visa tai dingo, tai yra po Krauju. Taip, pone. Daugiau nebereikia dėl jų jaudintis, visos jos išnyko ir išnyko iš Dievo atminties. Jis jų net neprisimena.

⁶² Izaijas, tas galingas pranašas, išpažindamas savo nuodėmės, jis pasakė: „Vargas man, nes aš esu žmogus nešvariomis lūpomis“. Pranašas! „Aš esu žmogus nešvariomis lūpomis, ir mano susirinkimas yra nešvarus“. Suprantate? „Žmonės, kuriems aš pamokslauju, yra nešvarūs. Aš esu nešvarus. Ir vargas man. Bet čia iš Dievo Šlovės nusileidžia būrelis Angelų, išsklaidydami debesį, o aš žvelgiu į viršų ir matau Jo šleifą, užpildantį visą Dangų. Ir aš stebėjau tuos Angelus, kurie niekada

nežinojo, kas yra nuodėmė. Jie net nežinojo, kas yra nuodėmė, ir ten, Dievo Akivaizdoje, jie dviem sparnais dengia savo veidą, jie dviem sparnais dengia savo kojas, ir su dviem sparnais jie skrenda, ir jie dieną ir naktį šaukia: „Šventas, šventas, šventas yra Viešpats Dievas“. Fju. Dėl to jūs pasijuntate ne tokiu jau ir šventu, ar ne? Taigi, ką jis padarė? Jis pasakė: „Vargas man“.

⁶³ Ir kai jis išpažino savo nuodėmes ir pasakė: „Vargas man“, - Angelas nuėjo ir paėmė žnyplės, paėmė degančią žariją, kuri simbolizavo Šventąją Dvasią ir Ugnį, priėjo ir palietė ją pranašo lūpas, bei pasakė: „Aš tave apvaliau“. Tada sparnai, štai *taip* plazdėdami, atitraukė laiko uždangą, ir jis išgirdo Dievą sakant: „Kas eis už Mus?“

⁶⁴ Bet po to, kai jis sužinojo, kad yra būdas atsikratyti nuodėmės, Dievas norėjo, kad kas nors eitų už Jį, ir jis tarė: „Štai aš, siųsk mane“. Jis pabuvojo Dievo Akivaizdoje, išpažino savo nuodėmes bei buvo apvalytas nuo savo nuodėmių, ir buvo pasiruošęs tarnavimui. Amen.

⁶⁵ Kaip tai išvelgė poetas, pasakė:

Milijonai dabar miršta nuodėmėje ir gėdoje,
Išiklausyk į jų liūdną ir skaudų šauksmą;
Paskubėk, broli, paskubėk jiems į pagalbą;
Greitai atsiliepk: „Mokytojau, štai aš“.

⁶⁶ Kai galvoju apie Afriką, Indiją ir visą pasaulį, milijonus pagonių, rėkiančių ir besišaukiančių malonės, ir kas panorės eiti? Ne perduoti jiems traktatą, bet atnešti jiems Jėzų Kristų. kažkas iš Jo Akivaizdos, kaip Mozė, kuris galės nuvykti ten ir parodyti jiems tikrą išlaisvinimą. Ne priverčiant juos prisijungti prie bažnyčios ar paspausti ranką ir turėti mokymą, bet atnešant išlaisvinimą jų sieloms; koks nors geras dievobaimingas žmogus. Taip, Izaijas išpažino savo nuodėmes ir buvo apvalytas.

⁶⁷ Po to, kai Jokūbas kovojo visą naktį, išpažindamas savo nuodėmes, ar prisimenate, kokia tai buvo vieta? Ji buvo pavadinta Penielis, P-e-n-i-e-l-i-s, Penielis. Žodis „*Penielis*“ hebrajų kalba reiškia „Visagalio Dievo veidas“. Jokūbas, tas mažas sukčius, visą gyvenimą bėgo. . . jo vardas buvo *Jokūbas*, kas reiškia „užimantis kito vietą“, tai yra apgavikas, visą savo gyvenimą bėgo nuo Dievo, tačiau kartą atsідūręs Dievo Akivaizdoje Penielyje, priešais Dievo veidą, jis įsikibo į Dievą ir nepaleido Jo. Dieve, mums reikia daugiau Jokūbų. Jis žvelgdamas į Dievą atkalčiai siekė ir tvirtai laikėsi, jis pasiliko ten, Dievo Akivaizdoje, iki saulėtekio. Dievas tarė: „Leisk man eiti, nes pateka saulė“. Ir jis pasiliko priešais Dievą iki pat saulėtekio, bet jis nuėjo išteisintas ir išgelbėtas. Hm.

⁶⁸ O, koks tai buvo didis dalykas, dabar, žinant, kad jis iškovojo pergalę. Tai yra, jis buvo matęs Dievo ženklus, jis buvo sapnavęs sapnus apie Dievą, bet šįkart jis stovėjo priešais Dievą, Dievo Akivaizdoje. Pagalvokite apie tai, draugai. Taigi, dabar

paskubant. Dievo Akivaizdoje žmogus yra pakeičiamas. Jokūbas buvo perkeistas. Dabar jis galėjo vaikščioti su Dievu. Taip, jis buvo kitoks žmogus, nei tas, kuris ten atėjo. Kova dabar buvo baigta. Taip, pone. Ir jis pradėjo statyti aukurą. Jis nebuvo įpratęs statyti aukurų, žinote. Bet, sakau jums, kai atsidiuriate Dievo Akivaizdoje, jūs norite kur nors pastatyti aukurą. Jūs norite rasti vietą, kur jūs galite melstis. Jis pastatė aukurą. Jis buvo apvalytas, ir Dievas laimėjo.

⁶⁹ Ir Jokūbas buvo pakeistas iš *Jokūbo*, „užimantis kito vietą“, į *Izraelį*, „kunigaikštį, turintį jėgą su Dievu“. Štai kas nutiko Jokūbui. Užimantis kito vietą apgavikas, neteisus, nešventas, apgavikas, apgavo savo brolių, iš esmės pavogė iš jo pirmagimio teises, pasinaudojo šiek tiek nešvarių būdu, tikras apgavikas. Jis apgavo savo uošvį. Įmerkė topolių lazdas ir padarė, kad gimtų margi veršeliai, kad ten atėjusios apvaisintos karvės, pažiūrėtų į jas, ir avys... pamatytų tas margas lazdas ir pagimdytų margus galvijus, duodant jiems gimimo žymes. Apgavikas, apgaudinėjantis savo uošvį. Apgavo savo motiną, apgavo savo tėvą, apgavo savo brolių, bet kai jis kartą pateko į... Jis buvo sukčius. Jis visur bėgdavo, kur tik ateidavo, visada bėgo nuo Dievo, bėgo nuo savo brolio. Bet kai jis atėjo į Dievo Akivaizdą, jis pripažino esąs nusidėjęs. Ką jis padarė? Ką jis padarė? Jis pamatė savo galimybę. Jis sutiko Kažką, apie ką anksčiau net nemastė, ir jis pasiliko ten, kol visos nuodėmės buvo pašalintos. O, tai bent! Dievas jį atvedė į Savo Akivaizdą.

⁷⁰ Dievas suranda būdą, kaip atvesti žmones į Savo Akivaizdą, tada jie padaro savo sprendimą. Kai kurie pabėga nuo Jo, kiti – bėga pas Jį. Jeigu jie yra iš anksto paskirti Gyvenimui, jie tiki Juo, jie laikosi Jo. Jei ne, jie bando pabėgti ir sako: „Jame nieko nėra“. Suprantate? Ir tai žmonės, kurie yra prarasti. „Tas, kuris išpažįsta savo nuodėmę, jam bus atleista. Jeigu jūs slėpsite savo nuodėmę – jums nesiseks“. Ne.

⁷¹ Taigi Jokūbas, kai jis, žinote, sekančią dieną jis sutiko savo brolių Ezavą. Tuomet jam nebereikėjo jokios pagalbos iš jo. Jam nereikėjo jo kariuomenės. Jis buvo užsiėmęs aukurų statyba. Jis daugiau nebebijojo Ezavo.

⁷² Psalmės 16:8, Dovydas pasakė: „Aš pastačiau Viešpatį priešais save“. Tai yra geras poelgis. Psalmės 16:8: „Aš pastačiau Viešpatį priešais save“. Taigi, jis negalėjo dėl to klysti. Jis norėjo suvokti Jo Buvimą, todėl Dovydas pasakė: „Nuolatos statau Viešpatį priešais save. Taigi, aš, Dovydas, pastačiau Viešpatį priešais save, kad visada suvokčiau—suvokčiau Dievo Buvimą“. Argi tai nebūtų gera pamoka mums visiems ši vakarą? Pastatyti Viešpatį priešais save, kad mes suvoktume Jo Buvimą. Teikti Jam pirmenybę. Kodėl? Pirmiausia pastatyti Jį priešais save. Kodėl? Tuomet jūs nenusidėsite, kai suvoksite, kad nuolatos esate Dievo Akivaizdoje. Kai suvoksite, kad Dievas yra šalia – jūs stebėsite, ką sakote.

⁷³ Kai vyras galvoja, kad Dievo nėra šalia, jis keikiasi, geidžia moterų, jis daro... jis vagia, apgaudinėja, meluoja. Jis darys bet ką, kai manys, kad Dievas jo nemato. Bet atveskite jį į Dievo Akivaizdą, ir jis tuoj pat liausis. Suprantate? Ir Dovydas pasakė: „Aš visada statau Viešpatį priešais save“. Tai yra geras dalykas. Nenuostabu, jog Dievas pasakė, kad jis buvo vyras pagal Jo širdį. Žmogus darys viską, kai jis galvoja, kad Dievo nėra šalia. Bet kai jis suvokia, kad Dievas yra šalia, ar jūs kada nors atkreipėte dėmesį į nusidėjėlių? Te įeina dievobaimingas asmuo, jis liausis keiktis, jei tik turės bent kiek pagarbos. Suprantate? Jis nepasakos tų nešvankių juokelių, kuriuos būtų sakęs. Suprantate? Suprantate, jis nedarys to, nes žinos, kad yra Dievo Akivaizdoje, kadangi Dievas gyvena Savo žmonių palapinėje. Suprantate?

⁷⁴ Po to, kai Dovydas tai padarė, jis pasakė: „Mano širdis džiūgaus“. Norėčiau, kad jūs tai perskaitytumėte, Psalmių 16. „Mano širdis džiūgaus, ir mano kūnas ilsėsis viltyje“. Kodėl? Mano širdis džiūgaus, nes Dievas visą laiką yra priešais mane. „Ir mano kūnas ilsėsis viltyje; jei mirsiu, aš būsiu vėl prikeltas. Nes Jis neleis Savo Šventajam matyti sugedimo, ir Jis nepaliks Jo sielos pragare“. Suprantate? Kai Dovydas pastatė Dievą priešais save, ir suvokė, kad jis nuolatos yra Dievo Akivaizdoje. „Pirmiausia ieškokite Dievo Karalystės“.

⁷⁵ Dabar paklauskite, bažnyčia, aš myliu jus. Ir noriu, kad dabar paklausytumėte manęs. Kaip sakydavo brolis McCullough: „Aš kai ką pasakysiu“. Visuomet statykite Viešpatį priešais save ir nedarykite nieko, ko nedarytumėte Jo Akivaizdoje, nes Jis stebi jus. Suprantate? Viešpats stovyklauja aplink tuos, kurie Jo bijo. Jis ne... Jis tiesiog būna šalia jūsų. Ir Jis žino viską, ką jūs darote, ir jūs turite tai pripažinti. Kai pradėdate meluoti, nedarykite to, prisiminkite, Dievas jūsų klausosi. Jei pradėdate šiek tiek sukčiauti, nedarykite to, Dievas žiūri į jus. Jei pradėdate veltui vartoti Jo Vardą, nedarykite to, Dievas jūsų klausosi. Pradėdate rūkyti cigaretę - Jis stebi jus. Suprantate? Jo... Mes dainuodavome dainą: „Visą kelią į sielos tikrąją buveinę, yra akis, kuri stebi tave; kiekvieną tavo žingsnį, kuri žengi - ši didi akis yra budri, yra akis, kuri stebi tave“. Atminkite, darykite kaip Dovydas, visada statykite Viešpatį priešais save. Tada jūsų širdis džiūgaus ir jūsų kūnas ilsėsis viltyje, nes Jis tai pažadėjo. Taip, pone. Jis žinojo, kad prisikels, nes Dievas tai pažadėjo. Gerai.

⁷⁶ Kai mes ateiname į Jo Akivaizdą, mes tampame pakeisti, ir niekada nebebūsime tokie patys. Pažvelkite per visus laikotarpius, iš visų įvairių gyvenimo sluoksnių. Pažvelkite į Abrahamą. Jūs sakote: „Na, pakeistas gyvenimas yra tik tarnautojams“. O, ne. Pakeistas gyvenimas skirtas visiems. Suprantate?

⁷⁷ Taigi, Abrahamas buvo žemdirbys, bet kai išgirdo Dievo

balsą, kalbantį jam, bei pamatė tą regėjimą, nuo to laiko jis tapo perkeistu žmogumi. Jis atsiskyrė nuo savo giminaičių, nuo visų savo bendražygių ir visą likusį savo gyvenimą vaikščiojo kaip piligrimas ir svetimšalis, svetimoje šalyje, gyvendamas palapinėse, nes aiškiai išpažino, kad ieško miesto, kurio Statytojas ir Kūrėjas yra Dievas. Jis žinojo, kad yra Dievas, ir kažkur yra miestas, Kurio Statytojas ir Kūrėjas yra Dievas. Būtent tai mums sako Hebrajams 11, kad jis ieškojo miesto, kurio Statytojas ir Kūrėjas yra Dievas. Jis buvo perkeistas žmogus, tačiau jis buvo tik paprastas žemdirbys. Bet jis išvydo regėjimą ir atėjo į Dievo Akivaizdą, ir nuo to laiko jis buvo perkeistas žmogus.

⁷⁸ Mozė, jis buvo piemuo, bet jis buvo perkeistas, kai atėjo į Dievo Akivaizdą. Jis buvo bailys, bėgo nuo faraono, o už jo nugaros buvo visa armija. Bet su lazda rankoje jis sugrįžo ir išsivedė visą tautą. Suprantate? Kodėl? Jis atėjo į Dievo Akivaizdą. Jis buvo perkeistas žmogus, piemuo.

⁷⁹ Petras, žvejys, nieko nežinojo apie žvejybą...ar nieko nežinojo apie Dievą, vienintelis dalykas, kurį jis tikriausiai žinojo, buvo tai, kaip gaudyti žuvis. Bet kai jis atėjo į Dievo Akivaizdą, išvydo didįjį Kūrėją, kuris galėjo sukurti žuvį, kai Jis liepė jam užmesti tinklus. Ten nebuvo jokios žuvies, jis buvo neseniai ištraukęs savo tinklus. Bet jis pasakė: „Pagal Tavo Žodį, Viešpatie. Aš tikiu, kad Tu esi Dievo Sūnus, ir jei Tu...jei užmesiu tinklą, Tu man liepei tai padaryti; pagal Tavo Žodį, nes Tu ir Tavo Žodis esate viena, aš užmesiu tinklą“. Ir kai jis pradėjo traukti, jis tarė: „Pasitrauk, Viešpatie, aš esu nuodėmingas žmogus“. Suprantate, žvejys, po to, kai Petras sutiko Kristų, jis jau niekada nebebuvo toks pat. Jis vėliau buvo toks ištikimas Dievui, kad jam buvo duoti Karalystės raktai. Taip, pone.

⁸⁰ Paulius, save vadinantis fariziejumi, išsilavinęs ir išmokytas visos religijos...kuri tomis dienomis buvo pasaulyje, vienas iš žinomiausių mokslo žmonių šalyje. Tačiau kai vieną dieną jis atsidūrė priešais tą Ugnies stulpą - Dievą, kurį nežinodamas jis persekiojo. Jis buvo fariziejus, jis netikėjo, kad Dievas buvo Žmogus. Jis žinojo, kad Dievas buvo Ugnies Stulpas, Jis išvedė Savo tautą iš Egipto, Jis buvo su jais visą laiką. Bet kai jis pamatė šį Ugnies Stulpą, jis krito veidu žemyn. Ir jis išgirdo Balsą, sakantį: „Sauliau, kodėl Mane persekioji?“

Paklausė: „Kas Tu esi, Viešpatie?“

Jis atsakė: „Aš esu Jėzus“.

⁸¹ Jis buvo žmogus, kuris paklausė: „Kaip jūs buvote pakrikštyti?“ Jis pabuvojo Dievo Akivaizdoje. Nuo to laiko jis buvo perkeistas žmogus, jis pabuvojo Dievo Akivaizdoje. Tai perkeičia žmogų.

⁸² Charles G. Finney teisininkas, didis Filadelfijos teisininkas, bet kai jis atėjo į Dievo Akivaizdą, jis metė savo teisės studijas ir tapo galingiausiu pamokslininku, kokį ši tauta kada nors turėjo.

[Tuščia vieta juostoje—Red.]... buvo pamokslininkas, nes vieną dieną jis atėjo į Dievo Akivaizdą. Kartą jis ketino studijuoti dvasininkystę. Jūs žinote jo knygą. Aš turiu jo autobiografiją. Jis nuėjo melstis. Manė esąs pamokslininkas. Jis turėjo troškimą, kad nori pamokslauti, ir turėjo keletą pamokslų, kuriuos bandė pamokslauti. Vieną dieną jis išėjo iš savo biuro melstis, nuėjo į mišką. Jis atsiklaupė už seno nuvirtusio medžio, kur ateidavo kiekvieną popietę. Jis buvo labai religingas, bet netikėjo Tuo.

Bažnyčioje buvo dvi moterys, visų sakydavo: „Pone Finney, mes meldžiamės, kad jūs gautumėte Šventąją Dvasią“.

Jis atsakė: „Aš turiu Šventąją Dvasią“. Tarė: „Aš esu pamokslininkas“.

⁸³ Pasakė: „Pone Finney, jūs esate didis žmogus, ir jūs tvirtai laikotės Žodžio, bet jums reikia Šventosios Dvasios. Mes meldžiamės už jus“. Mielos moterėlės.

⁸⁴ Taigi jis tęsė toliau ir toliau. Kiekvieną dieną jis išeidavo už savo biuro, kur dirbo su savo viršininku ir visais kitais, išeidavo iš savo advokatūros ir eidavo ten melstis. Ir vieną dieną, kai jis ten meldėsi, išgirdo kaip traška krūmai. Jis pamanė, kad tai jo viršininkas ateina, ieškodamas jo. Jis labai greitai pašoko. Jis sakė: „Viešpatie Dieve, aš tikiu Tavimi“. Ir vienas krūmas sutraškėjo, jis sušuko: „K-hm! k-hm! K-hm!“ - atsistojo ir apsižvalgė, ieškodamas, kas sutraškėjo krūmuose. Ir būtent tada jis atsidūrė Dievo Akivaizdoje. Jis suprato, kad tas krūmas sutraškėjo ne veltui. Jis stovėjo ten, ašaros riedėjo jo skruostais. Jis tarė: „Galbūt tos moterys ir teisios. Man gėda, jei kas nors mane pamatys kalbantį su savo Dievu, bet aš laikyčiau tai garbe, jei kas nors pamatytų mane kalbantį su savo viršininku. Kiek didesnis yra mano Viešpats už mano viršininką!“ Pasakė: „Viešpatie, atleisk man ir pripildyk mane Šventąja Dvasia“, - pradėjo rėkauti ir šūkauti. Jis atsidūrė Dievo Akivaizdoje. Jis greitai nubėgo į miesto centrą, į savo biurą. Jis taip stipriai šaukė, kad turėjo užėti už durų, tarė: „Viešpatie, aš užtrauksiu Tau gėdą. Paslėpk mane čia, kol man praeis ši pagava“. Kodėl? Jis pabuvo Dievo Akivaizdoje. Jis buvo persikeistas žmogus. Pamokslai, kuriuos jis anksčiau pamokslavo, buvo tie patys pamokslai, ir sielos ateidavo prie altoriaus. Suprantate, jis pabuvojo Dievo Akivaizdoje.

⁸⁵ Moody, senas batsiuovys, vos mokėjo abėcėlę. Teisingai. Jo gramatika buvo prasta. Vieną dieną kažkas jam pasakė: „Jūsų gramatika labai prasta, pone Moody“.

Jis atsakė: „Bet aš tuo laimiu sielas“. Taigi...

⁸⁶ Viena dieną laikraščiai, redaktorius pradėjo rašyti straipsnį laikraščiui. Jis nuėjo pažiūrėti, kaip šis vyras bet kokiomis aplinkybėmis sugeba pritraukti minias žmonių, nedidukus pagyvenęs vyrukas, praplikęs ir visa kita, su žemyn nukarusiais ūsais, šiek tiek pilvotas, jis buvo siaubingai atrodantis vyriškis. Taigi šis laikraštis iš tikrųjų parašė apie jį straipsnį, pasakė: „Nesuprantame, išvis ką kas nors gali matyti Dvight Moodyje“. Sakė: „Jis bjaurus, jo balsas yra girgždantis, jo ūsai nukarę iki juosmens, jis plikas kaip moliūgas“. Ir pasakė: „Kaip kas nors apskritai gali eiti ir žiūrėti į tokį, kaip Moody?“

⁸⁷ Taigi, Moody vadybininkas, tai pamatęs, pasakė: „Pažvelkite, pone Moody, aš jums tai perskaitysiu“. Moody pats negalėjo jo perskaityti. Taigi jis pasakė: „Aš jums perskaitysiu redakcijos straipsnį“. Ir jis perskaitė.

⁸⁸ Moody tik gužtelėjo pečiais, pasakė: „Žinoma, kad ne, jie ateina pamatyti Kristų“. Tai buvo viskas. Kodėl? Jis pabuvojo Dievo Akivaizdoje. Nuo batų padų gaminimo, kad žmonės galėtų juos nešioti; jis aprengė žmones pasiruošimo Evangelija. Kodėl? Jis pabuvojo Dievo Akivaizdoje. Teisingai.

⁸⁹ Kartą į Dievo Akivaizdą atėjo moterėlė, tokia kalta, kokia tik galėjo būti. Tą akimirką, kai ji suvokė, kad ji yra Dievo Akivaizdoje, visos jos nuodėmės buvo atleistos ir ji tapo tyra ir balta kaip lelija. O, tai bent! Kiek dar žmonių galėčiau čia paminėti, bet laikas neleidžia.

⁹⁰ Bet noriu šiek tiek papasakoti apie save. Kas galėjo būti dar mažiau vertas už mane? Kur aš buvau? Esu kilęs iš girtuoklių šeimos, iš žudikų šeimos, iš alkoholinių gėrimų kontrabandininkų šeimos. Ir jūs tai žinote, kiekvienas iš jūsų žino, kokią vardą mes čia turėjome. Žmonės gatvėje su mumis nekalbėdavo. Aš nueidavau į miesto centrą, pradėdavau su kuo nors kalbėtis, niekas su manimi nekalbėdavo, nebent nieko kito nebūdavo šalia. Jie kalbėdavo su manimi, bet kai kas nors kitas prieidavo, jie nuo manęs pasitraukdavo. Ir aš stovėdavau ten ir verkdavau: „Ne, tai ne taip, to negali būti. Tai neteisinga“.

⁹¹ Bet vieną dieną aš atsidūriau į Dievo Akivaizdoje. Jis perkeitė mane ir padarė mane visai kitokiu sūnumi. Jo malonė atvedė mane į Jo Akivaizdą. Aš niekada nenorėjau Jo palikti. Aš esu čia jau trisdešimt kelerius metus. Aš nenoriu Jo palikti. Aš turiu užtikrintumą, kad visada būsiu Jame. Net pati mirtis niekada neatskurs manęs nuo Jo Akivaizdos. Ne. Aš būsiu su Juo amžinai. Kai pirmą kartą išvydau Jo Akivaizdą, aš sušukau kaip Izaijas: „Vargas man“. Tada Jis palietė mane Savo malone. Aš tapau perkeistu asmeniu. Tas mažas maištininkas, kuris anksčiau išeidavo į pasaulį ir darydavo visokias išdaigas, pasikeitė, ir nuo tada aš esu Jo vaikas. Nuo tada aš troškau atiduoti visą savo gyvenimą tarnavimui Jam, tik gaila, kad neturiu dar dešimties tūkstančių gyvenimų, kuriuos galėčiau

Jam atiduoti. Šis dabar jau yra gana nusidėvėjęs, praėjo penkiasdešimt treji metai. Maždaug trisdešimt trys iš jų, ar trisdešimt du iš jų buvo praleisti Evangelijoje. Norėčiau turėti dar vieną tūkstantį, kurį galėčiau nugyventi. Kodėl? Kai aš kartą atsidūriau Jo Akivaizdoje ir suvokiau, kad yra Kažkas, Kas myli nemylimus, yra Kažkas, kuris mylėjo mane, kai niekas kitas nemylėjo, yra Kažkas, Kas rūpinosi manimi, kai niekas kitas nesirūpino. Aš apkabinau Jo kryžių, prispaudžiau jį prie savęs, ir tada aš ir Jis tapome viena. Ir nuo tada aš myliu Jį. Jis Savo Krauju paženklino mano krūtinę ir širdį, paliesdamas mane ir atleisdamas mano nuodėmes, ir šįvakar aš esu laimingas, būdamas vienas iš Jo. Niekada nenoriu palikti šios Dangiškosios vietos, nors gundytojas dažnai bandė mane įtikinti; bet aš esu saugus Dievo padangtėje, laimingas Jo meilėje ir malonėje, ir aš gyvenu „aleliuja“ pusėje. Tai bent! Tai džiugina mano širdį.

⁹² Aš rekomenduoju Jį kiekvienam išvargusiam asmeniui. Aš rekomenduoju Jį jums, kurie neturite vilties. Jums, kurie niekada nebuvote Jo Akivaizdoje, vienintelis dalykas, kurį turite padaryti, tai išpažinti savo nuodėmes bei suvokti, jog esate neteisūs, ir Dievas turi tą Angelą, paskirtą ši vakarą, vadinamą Šventąja Dvasia, kuris pašalins visas jūsų nuodėmes. Tada jūs sušuksite: „Viešpatie, štai aš, siųsk mane“. Tuomet pakelsite savo rankas ir dainuosite: „Aš šlovinsiu Jį! Aš šlovinsiu Jį! Šlovinsiu Avinėlių, nužudytą už nusidėjėlius. Šlovinkite Jį, visi žmonės, nes Jo Kraujas nuplovė kiekvieną dėmę“. Aš myliu Jį. O jūs? Gyvenant Jo Akivaizdoje!

⁹³ Šį rytą atėjau čia prie sakyklos jausdamasis labai blogai ir pykino... Aš—aš praėjusią savaitę buvau Kentukyje su keliais savo draugais, kurie sėdi čia. Jei būčiau ten pasilikęs ilgiau, jie mane būtų pražudę, tikrai, savo gerumu, nes jie yra geriausi virėjai, kokius tik pažinojau savo gyvenime. Kai pasiekiu savo ribą, ir esu visiškai persivalgęs, jie sako: „Broli Branhamai, ar neparagautumėte šito?“ Ir tai tiesiog taip skanu, jog aš tiesiog stengiuosi tai suvalgyti. Aš taip prisivalgiau, kad net negalėjau pajudėti. Aš—aš negalėjau užmigti, atsikėliau ir vaikštinėjau kurį laiką. Ir kai širyt atvykau čia, nesijaučiau labai gerai. Bet vos tik patekau į Jo Akivaizdą, viskas susitvarkė. Viskas susitvarkė, visa tai išnyko. Taip, būtent. O, gyventi Jo Akivaizdoje!

Aš šlovinsiu Jį, aš šlovinsiu Jį,
Šlovinkite Avinėlių nužudytą už nusidėjėlius;
Šlovinkite Jį visi žmonės,
Nes Jo Kraujas nuplovė visas dėmes.

Dabar palenkime savo galvas.

[Brolis Branhamas niūniuoja „Aš šlovinsiu Jį“—Red.]

Nes Jis tiek daug dėl manęs padarė;
Jis atleido mano nusižengimus;
Ir Jo Kraujas nuplovė mano nuodėmes.

Aš šlovinsiu Jį, aš šlovinsiu Jį,
 Šlovinsiu Avinėlių nužudytą už nusidėjėlius;
 Šlovinkite Jį visi žmonės,
 Nes Jo Kraujas nuplovė visas dėmes.

[Brolis Branhamas niūniuoja „Aš šlovinsiu Jį“—Red.]

⁹⁴ Taigi, jeigu jūs esate čia ši vakarą... Aš žinau, kad Jo Buvimas yra čia. Aš stovėjau ten prieš kurį laiką, prie mažos mergaitės iš „Dievo Bažnyčios“, Šventoji Dvasia nužengė ant manęs, kai meldžiausi už tą mažą vaiką. Tėvai buvo atvykę iš Anderson „Dievo bažnyčios“ stovyklavietės. O ten esantis prižiūrėtojas, pažįstantis tą vaiką, gydytojai sakė: „gali... ji tiesiog turi mirti, dėl leukemijos“. Maža, miela mergaitė dabar yra paskutinėje stadijoje. Ji grįžo ten ir ištiesė man savo mažą rankutę, ji visa buvo ištinusi, nuo adatų bei kitų dalykų, kurie buvo įdurti, ir pamėlynavusi. Aš pažvelgiau į ją, pamačiau regėjimą. Tėvai ten ką tik skaitė knygą. Jie apie tai nieko nežinojo. Vyriausias stovyklos prižiūrėtojas jiems pasakė, kad atvestų vaiką čia. Jie norėjo sugrįžti, kai turėjome išgydymo tarnavimą. Ir aš pasakiau: „Atveskite vaiką dabar“, - pajutau vedimą.

⁹⁵ Kai stovėjau tiesiai ten, Šventoji Dvasia sugrįžo ir atskleidė vaiko istoriją. Papasakojo viską apie tai, kaip tai įvyko, ką jie padarė. Pasakė apie mergaitės siekį tapti pianiste. Ir ta motina tiesiog vos nesusuko. Ir tas tėtis pasakė: „Tai Dievo tiesa“. Sėdėdamas ten, automobilyje, klausydamasis to, negalėjo patekti vidun, sėdėjo lauke ir klausėsi to.

⁹⁶ Virš šio vaiko pakibo didžiulis šešėlio šydas. Ir aš pasakiau: „Šėtone, tu esi nugalėtas“. „Tu neatsižvelgi į asmenį, Dieve. Ir Tavo prisikėlimo jėga, ir kaip Tavo tarnas, aš išvarau šį demoną iš vaiko“. Didelė ryški Šviesa blykstelėjo virš jos - viskas baigėsi. Amen. Aha? Žinoma, Jis vertas viso gyriaus!

⁹⁷ Jis žino viską. Jis žino jūsų širdį. Ir jūs žinote, ką jūs galvojate; Jis taip pat žino. Jei ši vakarą jus slegia kokią nors nedidelę nuodėmę ir jūs nenorėtumėte įeiti į Dievo Akivaizdą su ja, ar galėtumėte dar kartą pakelti savo ranką ir pasakyti: „Brolis Branhamai, pasimelskite už mane, aš noriu tą Dieną būti Jo Akivaizdoje be kaltės“. Telaimina jus Dievas. Daug rankų, Dievas jas mato. Jo Akivaizdoje. Dabar pasakysiu jums, ką daryti. Taigi, tiesiog klausykite atidžiai. Padarykite taip, kaip padarė Dovydas - tiesiog dabar pastatykite Viešpatį priešais save. Pastatykite Viešpatį tarp savęs ir tos nuodėmės, kokia bebūtų ta nedidelė nuodėmė, kuri jus kamuoja. Tai gali būti melas, galbūt vagystė, tai galbūt piktas mąstymas, temperamentas, galbūt girtavimas, rūkymas, gal lošimas. Aš nežinau kas tai. Tai gali būti geismas. Tai gali būti bet kas. Aš nežinau, kas tai yra. Kad ir kas tai būtų, pastatykite Viešpatį priešais save. Ir tuomet jūsų širdis džiaugsis, ir jūsų kūnas ilsėsis

viltyje, nes jūs žinote, kad Kristus pažadėjo, jog Jis vėl prisikels paskutinėmis dienomis. Kai Jis pasirodys, mes tapsime panašūs į Jį. Ar nepadarytumėte to dabar, kol mes melsimės?

⁹⁸ Mūsų Dangiškasis Tėve, tai buvo šiek tiek padrikas pamokslas, išsakytas pavargusio, išsekusio tarno. Bet tiesiog galvojant apie „gyvenimą Dievo Akivaizdoje“. Ir ši vakarą mes matome poveikį šventiesiems vyrams, kuri padarė atėjimas į Tavo Akivaizdą, kokį poveikį tai padarė jiems. Išminčiai, didys galingi pranašai, Dievo pašaukti ir pasiusti pamokslauti Žodį, ir vis dėlto susitikę su Juo akis į akį, krito ant žemės kaip negyvi. Ką mes darysime tą dieną, Viešpatie? Mes galvojome apie tai. Mes mąstėme apie tai. Maždaug keturiasdešimt ar penkiasdešimt rankų taip manė, Viešpatie, nes jie ką tik pakėlė rankas, ar širdis, kurios yra žemiau jų rankų, ir mąstė apie susitikimą su Juo, kol mes kalbėjome. Ką jie darytų, jei jiems tektų susitikti su Juo?

⁹⁹ Mano rankos, Viešpatie, pakeltos. Ką aš darysiu? Taigi, Tėve, turiu daug dalykų, kuriuos darau neteisingai. Aš ką tik ši rytą prieš bažnyčią išpažinau savo nuodėmę, kaip ir vieną rytą išpažinau tai Tau ant kalno viršūnės, kai buvo pūga ir snigo, ir ten, ant kalno viršūnės, kaip aš šaukiau ir prašiau Tavęs atleisti man už mano kvailumą. Ir kaip bijojau stoti prieš savo brolius, dalis kurių laiko mane Tavo pranašu-tarnu. Ir, Viešpatie, kaip nesinorėjo stoti prieš juos ir pasakoti apie tą kvailą poelgį, kad aš padariau kažką panašaus, bet, Dieve, tai gerai mano sielai, kad išpažįstu savo nuodėmes ir jų neslepiu. Taigi, norėdamas būti sąžiningas prieš Tave ir prieš žmones, aš tai išpažinau, Viešpatie. Aš klystu, aš visiškai neteisus. Aš meldžiu atleidimo.

¹⁰⁰ Ir tuomet, Tėve, aš delsiau Tavo atžvilgiu, tarnaudamas Tau, daug kartų galbūt galėjau padaryti daugiau, bet to nepadariau. Tėve, aš išpažįstu savo nuodėmes. Noriu, kad Dievo Angelas apvalytų mane nuo to Jėzaus Krauju. Šįvakar pakilo ir kitos rankos, tai kurie iš jų galbūt niekada anksčiau neprašė atleidimo; bet esu tikras dėl vieno dalyko - jei mes išpažinsime savo nuodėmes, Dievas jas sunaikins, įmes jas į užmaršties jūrą ir daugiau niekada jų neprisimins. Ir, Tėve, kai išpažįstu savašias, kad elgiausi netinkamai prieš tuos žmones, nesielgiau kaip Kristaus tarnas. Aš nesielgiau. Bijojau, kad vyras supyks ant manęs ir pagalvos, aš nenorėjau užgauti jo jausmų, bet nepagalvojau, ką dariau Tau, Viešpatie. Ir dabar aš—aš meldžiu, kad Tu man atleistum. Ir dabar, Tėve, aš žinau, kad jeigu aš prašau atleidimo, aš gaunu atleidimą, ir Tu įmeti nuodėmes į užmaršties jūrą, ir Tu daugiau niekada to neprisiminsi. Dieve, aš esu dėkingas už tai.

¹⁰¹ Ir meldžiu, kad Tu leistum kiekvienam čia esančiam asmeniui, kuris turi nuodėmę, kokią nors juos slegiančią nuodėmę, te jie patraukia ją ir pastato Viešpatį priešais save, kaip tai padarė Dovydas. Nes dabar mes šaukiame: „Vargas man, nes aš mačiau Dievo Šlovę. Esu vyras nešvariomis lūpomis, ar

moteris, ar mergina nešvariomis lūpomis, vaikinai, ar kažkas kitas“. Kad ir kas mes būtume, esame nešvarūs, ir mes prašome Jėzaus Kristaus Kraujo, tinkamos Aukos, kad apvalytų mus nuo visų nuodėmių, kad visada gyventume Jo Akivaizdoje. Šį vakar išėikime iš čia su džiaugsmu savo širdyse, bei mūsų kūnuose besiilsinčia viltimi, žinodami tai, kad kai Jėzus ateis, mes būsim prikelti su Juo, Jo panašume, ir susitiksim su Juo ore, Paėimime, kai pagaliau baigsis atgalinis skaiėiavimas. Mes matome, kad septintasis baėnyėios laikotarpis beveik baigėsi, ir mes dabar esame pasiruoėę pakilti. Mes meldėiame, Dieve, kad Tu, prieš Tau uėdarant duris, jei čia šį vakar yra kas nors, kas dar niekada neėėjo, te jie greit paskuba, nes mes jauėiame, kad malonė durys, tarp malonė ir teismo, yra uėdaromos. Tie, kurie priims malonė, įeis. Tie, kurie neėeis – turė kėsti teismą. Dievas uėdaro duris. Te šį vakarą nebus uėdarytos durys nė vienam iš šių išpaėiėtanėių nusidėėlių. Te mums visiems bus atleista ir parodytas gailestingumas. Jėzaus Kristaus Vardu.

¹⁰² Ir dabar, Tėve, uė serganėius ir kenėianėius, uė tuos, kurie turi poreikių, aė meldėiu, kad Tavo malonė suteiktų jiems viską, ko jiems reikia. Te jie įėengia į Kristų, į Jo Akivaizdą. Pastatan Kristų – Kristų, pažadą: „Jis buvo suėeistas uė mano nusizėngimus“, – tai mano nuodėmė. „Jo rėėiais aė esu išgydytas“, – tuomet aė pastatau Vieėpatį priešais savo ligą. „Jis mano deėinėje, ir aė būsiu nepajudinamas“, – tuomet aė drąėiai einu toliau, išpaėindamas, kad esu išgydytas. „Jo rėėiais aė esu išgydytas“. Suteik tai, Vieėpatie, kiekvienam iš jų. Ir mes žinome, jei išpaėiėstame savo širdimis ir lūpomis, ir tikime savo širdyje, tuomet mes turime savo troėkimą.

¹⁰³ Tu pasakei: „Kai ką nors sakote, tikėkite, kad tai įvyks – jūs gausite tai, ką pasakėte“. Mes tikime tuo, Tėve, ir tikime, kad Tu apvalysi mus nuo visų mūsų nuodėmių, išgydysi visas mūsų ligas ir suteiksi mums malonė, Vieėpatie, kad tarnautume Tau.

¹⁰⁴ Būk su šiais žmonėmis. Daugelis iš jų šį vakarą keliaus tamsiais keliais. Daugelis iš jų keliaus daug mylių. Neleisk, kad jiems kas nors atsitiktų, Vieėpatie. Jie atvyko iš visos šalies, kad sėdėtų čia ir klausytųsi atgalinio skaiėiavimo, pamatytų, kaip arti mes esame prie laiko pabaigos. Dabar paprašiau jų, kad išeidami visada pirmiausia galvotų apie Dievą, visada pirmiausia, prieš visą kitą. Prieš kelionė, prieš išvykimą, prieš jiems... prieš jiems atsikeliant, po to, kai atsigula miegoti, visada prieš užmiegant, kur tai bebūtų, pastatytų Dievą į pirmą vietą! „Nes Jis yra mano deėinėje, ir aė nesvyruosiu“. Tuomet te jų širdys džiūgauja, žinant, jog jie turi tai, ko praėė, nes Dievas tai pažadėjo, ir jų kūnas ilsėėis viltyje. Suteik tai, Vieėpatie, nes mes praėome to Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

Aė šlovinsiu Jį, aė šlovinsiu Jį,
Šlovinkite Avinėlių, nuėudytą uė nusidėėlius;
Šlovinkite Jį visi žmonės,

Nes Jo Kraujas nuplovė kiekvieną dėmę.

¹⁰⁵ Dabar ar jūs tikite, kad pastatėte Viešpatį tarp savęs ir savo nuodėmės, tarp savęs ir savo ligos, tarp savęs ir savo kaltės, tarp savęs ir savo elgesio? „Viešpats visada priešais mane, ir aš esu Jo Akivaizdoje. Kai kitą kartą pradėsiu užsidegti cigaretę, Viešpats bus priešais mane. Kai kitą kartą aš pradėsiu geisti, Viešpats bus priešais mane. Kai kitą kartą aš pradėsiu kalbėti ką nors neteisingo, Viešpats bus priešais mane. Kai kitą kartą pradėsiu kalbėti blogus dalykus - Viešpats yra priešais mane. Ir aš nesvyruosiu. Amen. Aš gyvensiu Jo Akivaizdoje kiekvieną dieną, savo veiksmais, kiekvieną dieną savo kalba. Aš vaikščiosiu taip, tarsi Viešpats būtų priešais mane, nes šįvakar aš pastačiau Jį priešais save. Aš nesvyruosiu“. Ar jūs mylite Jį?

¹⁰⁶ Taigi, dabar atsistokime. O, aš tiesiog jaučiuosi tikrai gerai. Tiesiog jaučiu taip, kad nenoriu eiti namo. Ir žinote, kad iki devynių liko maždaug dvidešimt penkios minutės, aš pabaigiau dvejomis valandomis anksčiau. Argi tai ne nuostabu? O, tai bent! Bet dabar, kai išeiname, prisiminkime, kad turime pasiimti su savimi Jėzaus Vardą, kaip skydą nuo visų pinklių. Ir kai aplink mus susirenka pagundos... bandančios mus sulaikyti, prisiminkite tai, tiesiog įkvėpkite tą šventą Vardą maldoje.

Tu paimki Jėzaus Vardą,
Vaike liūdesio ir vargų;
Jis suteiks tau džiaugsmo ir paguodos,
O, paimki Jį visur, kur tik eini.

Brangus Vardas, (Brangus Vardas!) O, koks
mielas!
Žemės viltis ir Dangaus džiaugsmas;
Brangus Vardas, (Brangus Vardas!) O, koks
mielas!
Žemės viltis ir Dangaus džiaugsmas.

¹⁰⁷ Kiek iš jūsų džiaugiasi mūsų pastoriumi, broliu Nevilu? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] Argi nesate dėkingi Viešpačiui už gerą, sažiningą, paprastą žmogų, kuris tiki Evangelija? [„Amen“.] Ir jis atlieka tokių nuostabų darbą, pakludamas Dievo Įsakymams, bei pamokslauja Žodį ir visą laiką išlaiko šią didingą dvasinę atmosferą bažnyčioje. Atminkite, aš keliauau palei Rytų pakrantę, perėjau Pietus, iki Vakarų pakrantės, ir per Kanadą, tačiau nesutikau nė vienos bažnyčios, kuri būtų tokia dvasinga kaip ši bažnyčia čia. Jos visos sunyko, taip, arba pasidavė fanatizmui, arba pasidavė pykčiui, arba tokios šaltos, kad jų tiesiog neįmanoma pajudinti. Štai ir viskas.

¹⁰⁸ Taigi, ar mylite vienas kitą? [Susirinkimas sako: „Amen“—Red.] O, paspauskite vienas kitam rankas ir pasakykite: „Šlovė Viešpačiui“.

¹⁰⁹ [Brolis Branhamas spaudžia rankas žmonėms—Red.] Šlovė Viešpačiui. Šlovė Viešpačiui. Šlovė Viešpačiui. Šlovė Viešpačiui, sese. Šlovė Viešpačiui. Džiaugiuosi, kad buvote čia, broli. Šlovė Viešpačiui, sese. Telaimina jus Dievas. Gerai. Telaimina jus Dievas. Mes padarysime. Telaimina jus Dievas. Aš žinau, ko jums reikia. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas.

Tu paimki Jėzaus Vardą,
Kaip skydas nuo visų pinklių;
Kai pagundos apsups tave, (Ką jūs darote?)
Tyliai maldoje ištark tą Šventą Vardą.
Brangus Vardas, (Brangus Vardas!) O, koks
mielas! (O, kaip miela!)
Žemės viltis ir Dangaus džiaugsmas;
Brangus Vardas, (Brangus Vardas!) O, koks
mielas!
Žemės viltis ir Dangaus džiaugsmas.

¹¹⁰ Palenkime dabar savo galvas. Labai švelniai, dabar nepamirškime to. Dar kartą sudainuokime šį posmelį.

Tu paimki Jėzaus Vardą, (Kam?)
Kaip skydas nuo visų pinklių; (Kai šėtonas
bando jus sugauti.)
Kai pagundos apsups tave, (Ką jūs darote?)
Tyliai ištark tą Šventą Vardą. . . („Nes Viešpats
yra prieš mano veidą; aš nesvyruosiu!“)
Brangus Vardas, (Brangus Vardas!) O, koks
mielas!

Brolis Nevilas.

62-0909^E Jo Akivaizdoje
Branhamo Maldos Namai
Džefersonvilis, Indianos JAV

LITHUANIAN

©2026 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org